

Doi țapi speciali: Priveliște uimitoare pe Golgota

(Dintr-o predică)

Vă urez o seară bună tuturor și vă mulțumesc mult că ați venit aici, în ciuda vremii frumoase, pentru a medita împreună la Cuvântul lui Dumnezeu.

Am pregătit o prezentare PowerPoint pentru a ilustra câteva aspecte și sper că aceasta vă va fi de ajutor.

Sper, de asemenea, că nu vă va distra atenția de la textul biblic, care trebuie să rămână în prim-plan, și de aceea aș dori să încep prin a citi din Leviticul 16, începând cu versetul 1.

Leviticul 16:1-22: Și Domnul a vorbit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron, când s-au apropiat înaintea Domnului și au murit. Și Domnul a zis lui Moise: „Vorbește lui Aaron, fratele tău, să nu intre oricând în sfântul locaș, înăuntrul perdelei dinaintea scaunului îndurării, care este peste chivot, ca să nu moară; pentru că Mă voi arăta în nor deasupra scaunului îndurării. Aaron să intre cu acestea în sfântul locaș: cu un vițel tânăr din cireadă ca jertfă pentru păcat și un berbec ca ardere de tot. Să se îmbrace cu cămașa sfântă de in și să-și pună pantalonii de in pe carnea sa și să se încingă cu brâul de in și să-și lege mitra de in; acestea sunt haine sfinte; și să-și scalde carnea în apă și să se îmbrace cu ele. Și să ia de la adunarea fiilor lui Israel doi țapi dintre capre, ca jertfă pentru păcat, și un berbec, ca ardere de tot. Și Aaron să aducă vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru sine, și să facă ispășire pentru sine și pentru casa lui.

Și să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea Domnului, înaintea intrării cortului întâlnirii. Și Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Domnul și celălalt sort pentru Azazel. Și Aaron să înfățișeze țapul pe care a căzut sortul pentru Domnul și să-l aducă jertfă pentru păcat. Și țapul pe care a căzut sortul pentru Azazel să fie pus viu înaintea Domnului pentru a face ispășire cu el, pentru a-l trimite ca Azazel, în pustiu.

Și Aaron să aducă vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru sine, și să facă ispășire pentru sine și pentru casa lui și să înjunghie vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru sine. Și să ia o cădelniță plină de cărbuni de foc de pe altarul dinaintea Domnului și să-și umple mâinile cu tămâie plăcut mirositoare, pisată mărunț, și să le aducă înăuntrul perdelei. Și să pună tămâie pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul tămâiei să acopere scaunul îndurării care este deasupra mărturiei, ca să nu moară. Și să ia din sângele vițelului și să stropească cu degetul său înaintea scaunului îndurării, spre răsărit; și înaintea scaunului îndurării să stropească de șapte ori din sânge cu degetul său.

Și să înjunghie țapul jertfei pentru păcat, care este pentru popor, și să aducă sângele lui înăuntrul perdelei și cu sângele lui să facă așa cum a făcut cu sângele vițelului și să-l stropească pe scaunul îndurării și înaintea scaunului îndurării. Și să facă ispășire pentru sfântul locaș din cauza necurățiilor fiilor lui Israel și din cauza nelegiuirilor lor, în toate păcatele lor; și așa să facă și pentru cortul întâlnirii care locuiește între ei, în mijlocul necurăției lor. Și să nu fie nici un om în cortul întâlnirii când va intra să facă ispășire în sfântul locaș, până va ieși și va face ispășire pentru sine și pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel. Și să iasă la altarul care este înaintea Domnului și să facă ispășire pentru el și să ia din sângele vițelului și din sângele țapului și să-l pună pe carnea altarului, de jur-împrejur. Și să stropească din sânge, cu degetul său, de șapte ori pe el și astfel să-l curețe și să-l sfințească din cauza necurățiilor fiilor lui Israel.

Și, când va termina de făcut ispășirea pentru sfântul locaș și pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Și Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate nelegiuirile fiilor lui Israel și toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta. Și țapul va purta asupra lui toate nelegiuirile lor într-un pământ nelocuit; și să dea drumul țapului în pustiu.

Până aici versetele din Leviticul 16. Dacă citim versetele astfel, am putea pune întrebarea: Cum se ajunge atunci la un astfel de titlu?

O zi de uimire și, la prima vedere, toată această procedură pare ceva complicat, nu pare foarte evident de ce Dumnezeu a dat această poruncă exact așa.

Este, în primul rând, o zi de reflecție, dar sper din tot sufletul că, dacă medităm astăzi și în ziua următoare la ea, dacă Domnul vrea vom medita și mâine seară la acest capitol, vom constata cu adevărat că este o zi de uimire, pentru că, așa vrea să anticipez, în cea mai mare parte a acestui capitol, este prezentată o Persoană prin imagini, da, dar totuși o Persoană, și aceasta este Persoana Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a fost aici pe pământ ca Om, dar care S-a dăruit pe Sine Însuși și pe crucea de la Golgota și care, prin lucrarea Sa de pe cruce, a obținut rezultate care nu pot decât să ne uimească inimile.

Și sper din tot sufletul că Domnul Isus va reuși aceasta în aceste două seri.

O scurtă trecere în revistă a ceea ce vrem să vedem în această seară, în două părți; mai întâi aș dori să încerc să prezint câteva lucruri fundamentale despre această zi.

Deci, mai întâi, în ceea ce privește desfășurarea cronologică a evenimentelor, dar apoi și diferitele semnificații pe care le putem găsi în acest capitol și apoi să aruncăm o scurtă privire în Noul Testament, unde acest capitol este abordat foarte detaliat.

Dar punctul principal al acestei seri, și acesta este indicat deja de titlul acestei prelegeri, ar trebui să fie cei doi țapi, despre care am citit; doi țapi, cu care trebuia să se procedeze diferit, amândoi fiind o referință la lucrarea Domnului Isus și la rezultatele acesteia.

Este foarte interesant și merită efortul să ne imaginăm cum s-a desfășurat această zi.

De fapt, nu este deloc ușor; ne-am putea întreba de câte ori a intrat Aaron în Sfânta Sfințelor – de fapt, de mai multe ori. Așadar, putem presupune că a intrat și a ieșit de cel puțin patru ori, întotdeauna cu diferite lucruri pe care le avea la el și cu diferite activități, pe care trebuia să le îndeplinească.

Și afară trebuia să facă multe lucruri, fie că era vorba de a-și schimba hainele, de a jertfi animale sau de a se spăla.

Deci, foarte multe activități pe care le găsim în acest capitol și nu putem intra acum în fiecare detaliu, dar aș dori să împart acest pasaj în 7 puncte și sper că aceasta ne va ajuta puțin să ne familiarizăm cu capitolul.

Primul lucru pe care îl vedem sunt versetele 3-6; la versetele 1 și 2 vom reveni mai târziu pe scurt. Începând cu versetul 3 ni se prezintă modul în care Aaron trebuie să intre în Sfântul locaș. Și primul lucru l-am putea intitula „pregătirile care trebuie făcute”. Există pregătiri care îl privesc pe Aaron însuși: el trebuie să-și schimbe îmbrăcămintea, trebuie să se spele. Dar există și pregătiri referitoare la popor, poporul Israel trebuia să aducă animalele de jertfă - doi țapi și un berbec -, precum și pregătiri care îi privesc pe Aaron și familia sa. Ei trebuiau să aducă animale de jertfă. Acestea sunt pregătirile care erau necesare pentru a putea trece la activitățile din această zi, da, pentru a putea parcurge această zi.

În versetele următoare, de la versetul 7 până la 10, găsim ceva foarte interesant, unic, de altfel, și anume că s-a aruncat sorțul pentru acești doi țapi. În mod normal, nu se găsește nicăieri altundeva în prescripțiile privind jertfele, ca să se arunce sorți asupra vreunui animal. Fie era stabilit clar ce jertfă trebuia adusă, fie exista o anumită posibilitate de alegere a celor care se aduceau ca jertfă. Dar faptul că s-au tras la sorți și că, în cele din urmă, Dumnezeu a decis, este unic și găsim aceasta în versetele 7-10.

După aceea, dacă Domnul voiește ne vom ocupa mâine de acest fapt, va fi sacrificat vițelul, vițelul care era pentru Aaron și familia sa - găsim aceasta în versetul 11. Trebuia mai întâi să se procedeze cu acest vițel, să fie sacrificat. Apoi trebuia dusă tămâie în Sfânta Sfintelor, iar apoi trebuia dus și sângele vițelului în Sfânta Sfintelor.

Urmează versetele 15-17, unde găsim primul țap, țapul pentru Domnul. Și acesta trebuia sacrificat. Și de la acesta trebuia luat sângele și trebuia dus înăuntru perdelei, adică în încăperea interioară a cortului întâlnirii, în partea cea mai interioară și stropit acolo pe chivotul legământului, pe capacul acestuia, o dată deasupra și de șapte ori în fața lui, pentru a ieși apoi cu sângele, acestea sunt versetele următoare, la altar și a-l stropi și pe acesta de șapte ori.

Și apoi se spune frumos, la începutul versetului 20: „Și, când va termina de făcut ispășirea pentru sfântul locaș și pentru cortul întâlnirii și pentru altar.” Adică, aici găsim o tranziție ușoară, prima activitate, această ispășire, și vom mai medita asupra ei, a fost terminată.

Dar urmează încă o a doua parte foarte importantă, și anume acest țap Azazel, care a fost trimis în pustiu. Și ne vom gândi la ce înseamnă aceasta și, de asemenea, la ce are să ne spună nouă personal.

Și apoi, în al șaptelea rând, în versetele 23-25 – nu le-am citit - și, de fapt, până la versetul 28, până la sfârșit, au urmat și lucrări de finalizare, au fost aduse și jertfe de ardere-de-tot. Apoi, Aaron a trebuit să se spele din nou, dar și ceilalți bărbați care au fost implicați au trebuit să se curățească, iar Aaron a trebuit să-și schimbe din nou hainele.

Dacă privim acum aceste 7 puncte și, de asemenea, numeroasele detalii conținute în acest pasaj, atunci ne punem deja întrebarea: Ce înseamnă aceasta de fapt și de ce era atât de necesară?

Am prezentat aici trei puncte, care ne prezintă 3 semnificații majore, pe care le are această zi.

Semnificația zilei

Israel Eveniment fundamental alături de Paște și jertfa permanentă de ardere-de-tot: cum poate Dumnezeu să locuiască în mijlocul unui popor păcătos?	Creștinism Comparație cu binecuvântările noastre din Epistola către Evrei capitolele 9 și 10. Există atât concordanțe cât și deosebiri.	Planul mântuirii Privire de ansamblu impresionantă a planului de mântuire al lui Dumnezeu, care se desfășoară începând de la Golgota și până la arătarea Domnului Isus.
--	---	---

Prima semnificație are legătură cu poporul Israel și, la prima vedere, nu este ceva care ne privește direct. Se referea la poporul Israel de atunci, cum era în pustiu și mai târziu în țară, și nu are prea multă legătură cu noi. Dar este minunat să ne gândim la ea.

Vrem să facem aceasta pe scurt, dar probabil că foarte puțini dintre noi fac parte din poporul Israel. Suntem în mare parte europeni și, sperăm, toți creștini credincioși, care credem în Domnul Isus și în lucrarea Lui. Și chiar și nouă acest capitol și capitolele corespunzătoare din Noul Testament au cu adevărat foarte multe să ne spună.

Și aceasta este dorința mea pentru această seară, precum și rugăciunea mea, și tocmai ne-am rugat intens ca frați ca, pe de o parte, să fie ușor de înțeles, desigur, dar mai presus de toate, ca Domnul Isus să devină mare pentru noi, și la fel și binecuvântările pe care le datorăm Lui și suferinței și morții Sale pe cruce.

Da, iar mâine seară, dacă vom mai fi aici, vrem să ne gândim la o a treia semnificație, care este pur și simplu impresionantă, și care se regăsește tot în acest capitol.

Dar nu putem face totul într-o singură seară, așa că o vom face mâine și poate că puteți avea răbdare până atunci cu această semnificație, cu acest plan de mântuire, cu această privire de ansamblu, care se regăsește și în acest capitol.

Aș dori mai întâi să abordez puțin această semnificație pentru Israel, cu o folie, doar cu câteva puncte.

„În ziua aceasta se va face ispășire pentru voi pentru a vă curăți: veți fi curăți de toate păcatele voastre înaintea Domnului.”
(Leviticul 16,30)

Semnificația pentru Israel

- 01 Un popor salvat în mijlocul căruia Dumnezeu voia să locuiască**
Salvarea în legătură cu Paștele (Exodul 12)
Locuirea în legătură cu jertfa permanentă de ardere-de-tot (Exodul 29)
- 02 Problema: păcatul în popor**
Cauza era păcatul fiilor lui Aaron (v. 1.2) și în afară de aceasta păcatele poporului, în mijlocul căruia locuia Dumnezeu.
- 03 Două întrebări își primesc răspunsul**
 1. Cum poate locui Dumnezeu în mijlocul unui popor păcătos și chiar să-i permită să se apropie de El?
 2. Cum pot aceia care păcătuiesc să fie acolo unde locuiește Dumnezeu, fără să fugă de teama judecății divine?

Și am notat aici versetul 30, unde se spune: „În ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, pentru a vă curăți: veți fi curăți de toate păcatele voastre înaintea Domnului.” Aceasta rezumă de fapt bine tot despre ce a fost vorba în această zi pentru poporul Israel.

Poporul Israel, după cum probabil știu unii, este poporul lui Dumnezeu, pe care El l-a ales, și este poporul pe care Dumnezeu l-a eliberat din Egipt. El a fost 400 de ani în Egipt, iar apoi Dumnezeu l-a eliberat din această robie, iar pentru aceasta a fost necesar ceva foarte important, și anume mielul de Paște, care trebuia sacrificat, conform cu Exodul 12. Și astfel, odată cu ieșirea din Egipt, acest popor a devenit un popor eliberat. Dar Dumnezeu voia mult mai mult pentru acest popor. El nu voia doar să-l elibereze din robie, nu voia doar să-l conducă în pustiu, ci voia să locuiască în mijlocul acestui popor. Și este de nedescris faptul că Dumnezeu, acest Dumnezeu mare, pe care cerurile și cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde, vrea să locuiască pe pământ în mijlocul oamenilor. Și pentru aceasta a mai existat o a doua jertfă importantă, și anume jertfa de ardere-de-tot neîncetată, care ne este prezentată în Exodul 29.

Și acum putem spune: da, totul este bine, poporul este salvat. Există această jertfă, prin care Dumnezeu poate locui în mijlocul lor, dar tocmai acum vin versetele 1 și 2 din capitolul nostru.

Dintr-o dată apare păcatul. Se pune întrebarea: Cum va proceda Dumnezeu cu acesta? El vrea să locuiască în mijlocul poporului, dar apoi se păcătuiește, și încă de către două persoane atât de privilegiate, de către fiii lui Aaron, care era marele preot. Care este atunci soluția? Înseamnă

Leviticul 16.1-22

asta că acum Dumnezeu nu mai poate locui în mijlocul poporului, și partea frumoasă este că există un răspuns la aceasta, iar acest răspuns pentru poporul Israel este Leviticul 16.

De fapt, sunt ridicate două întrebări și se răspunde la ele.

Prima întrebare este: Cum poate Dumnezeu, care este sfânt, adică Cel care nu poate vedea păcatul și nu-l poate tolera în preajma Sa, cum poate acest Dumnezeu să locuiască în mijlocul unui popor unde există păcat, unde există necurăție, nedreptate? Cum este posibil acest fapt? Aceasta este prima întrebare care se pune, iar răspunsul la ea ni-l oferă primul țap, țapul pentru Domnul.

Dar apoi vine a doua întrebare, care se referea la poporul Israel de atunci și, prin extensie, și la noi. Cum se poate ca oamenii care păcătuiesc, așa cum eram noi ca păcătoși când nu-L cunoșteam încă pe Domnul Isus și cum suntem adesea și astăzi, cei care păcătuiesc, cum putem noi să ne apropiem cu bucurie de Dumnezeu? Cum este posibil aceasta? Iar răspunsul la aceasta îl dă al doilea țap: Toate păcatele sunt îndepărtate, a avut loc o substituție, există iertare.

Și acum Dumnezeu poate, pe atunci Dumnezeu putea să locuiască în Israel timp de un an în mijlocul acestui popor, iar poporul se putea apropia de Dumnezeu și putea fi acolo unde este El.

Aceste două mari întrebări pentru Israelul de atunci au primit răspuns în acest capitol și, de fapt, ar merita să ne gândim mai mult la ele, dar nu vom reuși să facem aceasta în această seară.

Ceea ce vrem să vedem acum este o comparație cu ceea ce avem noi, și aici putem deschide poate două capitole; nu le putem citi chiar în întregime, dar putem găsi totuși câteva puncte, și tocmai un frate s-a rugat în adunarea de rugăciune pe care am avut-o mai devreme ca, prin această seară sau aceste seri, să se trezească un interes pentru acest subiect, ca să fim motivați să ne preocupăm și mai intens de el.

Și nu pot decât să vă recomand să citiți în liniște Epistola către Evrei 9 și 10, poate să luați și un comentariu bun și să vă gândiți la cât de incredibil de bogat suntem noi binecuvântați.

Căci aceasta devine clar în aceste două capitole, și anume prin comparația cu Ziua Ispășirii din Leviticul 16. Există, de fapt, mai multe puncte pe care le găsim în Leviticul 16 și pe care le găsim și în Evrei 9 și 10.

Am ilustrat aceasta aici, de fapt am pus să fie ilustrat.

Comparație cu binecuvântările noastre		
	Iudaism	Creștinism
 1 Locașul sfânt	Copie făcută de mână (Evrei 9,11.23.24)	Cerul însuși (Evrei 9,24)
 2 Marele preot	Trebuia să aducă jertfă pentru sine însuși (Evrei 9,7) Putea să intre o dată pe an în Locul Preasfânt (Evrei 9,7)	Nu trebuia să jertfească pentru Sine Însuși (Evrei 9,25; compară cu Evrei 7,27) A intrat odată pentru totdeauna în cer (Evrei 9,12.24)
 3 Legământul	Întâiul legământ nu era fără cusur (Evrei 9,15; 8,7)	Noul legământ, care va fi încheiat în viitor cu casa lui Iuda și casa lui Israel (Evrei 8,8-13)
 4 Sângele	Sânge străin de țapi și de viței (Evrei 9,12.25)	Cu propriul sânge (Evrei 9,12)
 5 Jertfa	Animale aduse ca jertfă; jertfe, care trebuiau aduse neîncetat în fiecare an (Evrei 10,1)	Hristos S-a jertfit pe Sine Însuși odată pentru totdeauna (Evrei 9,25; 10,13-14)
 6 Calea	Calea nu era arătată și era deschisă numai o dată pe an marelui preot (Evrei 9,7.8)	Îndrăzneală să intrăm în Sfânta Sfințelor (Evrei 10,19)
 7 Apropierea	Era numai o curățire exterioară și nu era desăvârșită (Evrei 9,13; 10,2)	Conștiință curățită, făcut desăvârșit și sfințit (Evrei 9,14; 10,14)

Primul lucru pe care îl găsim mereu în Epistola către Evrei 9 și 10 este că există un locaș sfânt.

Pe vremuri exista un cort al întâlnirii, un locaș sfânt, și astăzi există pentru noi, credincioșii, un locaș sfânt.

Deci, mai întâi, o corespondență, o paralelă.

În al doilea rând, pe vremuri exista un mare preot, care era Aaron, și noi astăzi avem un mare preot, deci din nou o corespondență.

La fel și cu legământul. Pe vremuri exista vechiul legământ, iar astăzi există binecuvântări care sunt legate de noul legământ, și așa se continuă cu sângele, despre care am citit că pe vremuri trebuia stropit de mai multe ori, iar în Evrei 9 și 10 găsim din nou sânge.

Așa cum exista o cale, pe care Aaron trebuia să intre în Sfânta Sfințelor, tot așa în Evrei 9 și 10 vom găsi o cale de a intra în Sfânta Sfințelor.

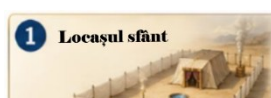
Și, în cele din urmă, este vorba și despre cei care se apropie de Dumnezeu. Aceștia existau pe vremuri și există și astăzi.

Așadar, observăm că, atunci când citim Evrei 9 și 10, se face o referire foarte clară la Leviticul 16, iar Evrei 9 și 10 se află în Noul Testament, iar această epistolă se adresează creștinilor.

Așadar, observăm că această zi are multe de spus, are multe să ne spună.

Dar nu există doar puncte comune pe care le găsim în ambele pasaje, ci tocmai în Evrei 9 și 10 găsim diferențe.

Și aș dori să le afișez aici pe perete și să le menționez pe scurt.

Nu putem intra acum în fiecare detaliu, dar când ne gândim la Locul Preasfânt, citim în versetul 24 din Evrei 9: „Pentru că Hristosul nu a

intrat în locuri sfinte făcute de mâini, imagini ale celor adevărate, ci chiar în cer, ca să Se arate acum, pentru noi, înaintea feței lui Dumnezeu.”

Vedeți, pe atunci exista un locaș sfânt în Israel, un loc unde Dumnezeu voia să locuiască în mijlocul poporului Său. Și aceasta era deja mult. Dar noi astăzi, noi avem un alt locaș sfânt, un locaș sfânt care nu este pe pământ și care nici nu este făcut de mâini omenești, care nu este din această creație, ci avem un locaș sfânt care este în cer și unde se află Domnul Însuși, pentru a ne înfățișa înaintea lui Dumnezeu.

Pe atunci, Dumnezeu era într-un stâlp de foc și de nor, într-un nor, oarecum ascuns, dar astăzi, noi cunoaștem locul unde se află fața lui Dumnezeu. Acesta este Locul Preasfânt al nostru, ceea ce avem. Deci mult, mult mai mult.

Al doilea punct, care mă face cu adevărat fericit: marele preot. Pe atunci existau mari preoți, Aaron și fiii săi. Aceștia erau oameni ca noi. Erau oameni care puteau muri. Erau oameni care păcătuiau, care aveau greșeli, care aveau slăbiciuni. Acesta era marele preot pe vremuri, cât de mare era faptul că exista unul care era mijlocitor, pentru ca poporul să se poată apropia de Dumnezeu. Erau oameni și făceau greșeli și trebuiau să aducă jertfe pentru ei înșiși și jertfe de ispășire.

Dar noi astăzi, avem un Mare Preot și aș dori să citesc un verset din Evrei 7, unde se spune în versetele 26-28: „Pentru că un astfel de mare preot ne trebuia: sfânt, fără răutate, fără pată, despărțit de păcătoși și făcut mai presus decât cerurile, care nu are nevoie, în fiecare zi, ca marii preoți, să ofere jertfe întâi pentru propriile păcate, apoi pentru cele ale poporului, pentru că a făcut aceasta odată pentru totdeauna, oferindu-Se pe Sine Însuși jertfă. Pentru că legea pune ca mari preoți oameni care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, care este în urma legii, pune un Fiu, făcut desăvârșit pentru eternitate.”

Avem și noi astăzi un Mare Preot și acesta este Domnul Isus. Acesta este Însuși Fiul lui Dumnezeu, fără cusur, fără păcat, care este sfânt și care se află acum în cer, la dreapta lui Dumnezeu. Acesta este marele nostru Mare Preot. Faptul acesta este infinit mai mult decât ceea ce avea Israel pe vremea aceea cu Aaron și alții.

Legământul acesta, am menționat pe scurt, îl găsim chiar în Evrei 9, de la versetul 15 până la 22, nu aș vrea să intru prea mult în detalii, pentru că Epistola către Evrei menționează asta mereu, este important acest subiect.

A existat acest vechi legământ al Legii, iar în viitor va exista un nou legământ, care se bazează pe lucrarea Domnului Isus.

Și apoi urmează aici sângele. Aș dori să citesc din Evrei 9, versetele 13-14. Observăm imediat că este vorba de Leviticul 16. Da, pentru că acolo scrie: „Pentru că, dacă sângele de tauri și de țapi și cenușa unei vițele, stropindu-i pe cei întinați, îi sfințește pentru curăția cărnii, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăți conștiința voastră de fapte moarte, ca să-I slujiți Dumnezeului celui viu!”

În versetul 12 se spune: „Ci cu propriul Său sânge.” Aici nu este vorba despre sângele vreunui animal, al vreunei jertfe, ci este vorba despre sânge, adică viața Domnului Isus, care S-a dăruit pe Sine. Și aici observăm din nou că aceasta a fost atunci o referire, o umbră, într-un fel. Dar

ceea ce cunoaștem și putem ști astăzi, ceea ce ne impresionează, este: Domnul Isus Și-a dat viața, a murit, a intrat în moarte și acest fapt are o valoare infinită, faptul că Și-a dat propriul Său sânge, nu al altora. Acest lucru ne conduce direct la tema jertfei, pe atunci jertfe de animale.

Am menționat aici capitolul 10 versetul 1. Acolo se spune despre jertfe pentru păcat, pe care le aduceau în fiecare an fără întrerupere. Așa era pe atunci, dar ceea ce avem astăzi găsim aici, în capitolul 9, versetul 23, în mijloc, unde se spune „cu jertfe mai bune”, prin jertfa trupului lui Isus Hristos, care a avut loc o dată pentru totdeauna. Nu am nicio idee câți țapi și viței au fost sacrificați de-a lungul secolelor de către poporul Israel; cu siguranță au fost nenumărați. Dar toate la un loc nu se apropie nici pe departe de jertfa pe care a adus-o Isus Însuși.

La El a fost de ajuns o singură jertfă pentru a obține rezultatele care sunt cel mult sugerate în Leviticul 16. Asta face ca jertfa Lui să fie cu adevărat mare, și sper că vom vedea asta în seara aceasta.

Și apoi ultimele două puncte, care ne privesc în mod special și care ne pot face fericiți.

Există o cale. Există o cale pe atunci și citim asta în Evrei 9, versetul 7: o dată pe an, numai marele preot avea voie să intre în Sfânta Sfintelor, și nu fără sânge, adică acolo unde era Dumnezeu, o dată pe an doar unul și încă cu foarte multe condiții.

Așa era pe atunci. Poate că și copiii își pot imagina deja Leviticul 16. Imaginați-vă, aici, în această seară, Forumul, da, și toți stau afară, în fața ușii, și doar unul dintre noi are voie să intre aici o singură dată, iar toți ceilalți stau afară, în fața ușii, și privesc doar cum intră acela. Așa era în Israel pe atunci. Doar unul avea voie o dată pe an, după care trebuia să aștepte din nou 12 luni și apoi, cu foarte multe condiții, doar unul avea voie să intre acolo.

Și cum este astăzi? Este un verset atât de frumos în capitolul 10, versetul 19: „Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în locurile sfinte prin sângele lui Isus.” Avem un sfânt locaș mult mai bun, mult mai înalt, și s-ar putea crede că, dacă acolo se află Dumnezeu Însuși, Fața lui Dumnezeu, atunci nimeni nu poate intra acolo, nu-i așa? Dacă pe vremuri doar Aaron avea voie să intre o dată, cu foarte multe condiții, atunci în cer nu poate intra nimeni, nu-i așa?

Și totuși aici scrie: noi, frații și surorile, fiecare care crede în Domnul Isus, avem îndrăzneală, putem intra când vrem, în orice moment, desigur, în credință. Sfânta Sfintelor este în cer, noi suntem pe pământ, dar putem să ne apropiem de Dumnezeu, oricând.

Dacă i-ai fi spus aceasta unui israelit de atunci, acesta nu ar fi râs. Probabil ar fi încercat să ne lapideze. Da, ar fi fost de neimaginat pe atunci. Pentru noi astăzi este un privilegiu imens. Putem să ne apropiem de Dumnezeu cu toate problemele noastre, cu toate grijile pe care le avem, cu bucuriile noastre, putem să ne apropiem de El, dacă am găsit ceva la Domnul Isus care ne impresionează, atunci putem intra în sfântul locaș în rugăciune.

Te-ai gândit vreodată la aceasta, când te rogi; eu nu știu unde îți petreci timpul de rugăciune, când ești în genunchi, atunci ai putea crede că ești în biroul tău sau în dormitorul tău sau oriunde în camera copiilor tăi și, pe de o parte, chiar ești acolo, pe de altă parte, când te rogi, fie că ești în genunchi, în picioare sau oricum ar fi, atunci ești și în Locul Preasfânt. Atunci ești acolo unde este Dumnezeu Însuși. Și cred că aceasta ne motivează din nou să ne rugăm, să facem mijlocire

și să ne preocupăm cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu gândurile Lui. Atunci suntem spiritual chiar în cer, în Sfânta Sfintelor, acolo unde este Dumnezeu, acolo unde este Domnul Isus.

Acum vine ultimul punct,

7 Apropierea

cei care se apropie, așa cum se spune în capitolul 10, la sfârșitul versetului 1. Pe atunci cei care se apropiau nu puteau fi desăvârșiți prin nenumăratele jertfe. Înțelegem noi bine, sau cum ar putea o jertfă să desăvârșească pe cineva care se apropie, adică pe cineva care vrea să se apropie de Dumnezeu, cum ar putea fi desăvârșit un astfel de om?

Și apoi citim aici, în capitolul 10, versetul 14, unde se spune: „Pentru că, printr-o singură jertfă, El”, Domnul Isus, „i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți”. Și știi ceva, dacă crezi în Domnul Isus, atunci ești unul dintre aceștia, atunci suntem cei care sunt desăvârșiți, care suntem potriviți pentru prezența lui Dumnezeu, și asta nu prin faptele noastre sau prin ceva ce am fi făcut noi, ci prin faptul că credem în această singură jertfă, în faptul că Isus a murit pe Golgota, pentru păcatele noastre. De aceea putem ști, și să ne ținem de aceasta: suntem desăvârșiți în ochii lui Dumnezeu.

Noi suntem sfințiți și suntem cei care se pot apropia de Dumnezeu oricând. În mod normal, s-ar spune că nu ne putem apropia nici măcar cu un milimetru de acest Dumnezeu sfânt. Dar noi putem să o facem, pentru că suntem pe deplin potriviți; în viața noastră practică, uneori este altfel, păcătuim, ne preocupăm gândurile cu multe alte lucruri, dar putem să îndreptăm mereu lucrurile și apoi putem intra cu îndrăzneală în Locul Preasfânt.

Da, cam atât despre această primă parte.

Acum să ne gândim puțin la acești doi țapi. O mică imagine în acest sens. Un țap pentru Domnul și un țap pentru Azazel. Am citit aceasta în Leviticul 16. Poate că veți deschide din nou acest capitol.

Cei doi țapi

O singură jertfă pentru păcat cu două rezultate

Vom intra acum puțin în detalii cu privire la acești doi țapi.

Dacă vă uitați în Leviticul 16, versetul 5, acolo sunt descriși cei doi țapi. Se spune acolo „doi țapi ca jertfă pentru păcat”, iar apoi, în versetele 7-10, este descris cum trebuie procedat mai întâi cu acești doi țapi.

Există, așadar, puncte comune între acești doi țapi, iar unul dintre ele este faptul că amândoi sunt țapi. Țapii, dacă cercetăm în Vechiul Testament, sunt animalele care au fost folosite cel mai des pentru jertfa pentru păcat. În Leviticul 4 și 5 găsim mereu aceasta, țapi, și de asemenea acoperământul care era deasupra cortului întâlnirii era tot din piele de capră, iar aceasta amintește și de jertfa pentru păcat.

Deci, la acești doi țapi este vorba despre tema păcatului, iar aceasta este o temă importantă. Poate că v-ați dat seama de aceasta citind, ceea ce citim mereu în Leviticul 16, în versetul 16: necurății, nelegiuiri, toate păcatele lor, și la sfârșitul versetului: în mijlocul necurăției lor. În versetul 21, din nou nelegiuiri, nedreptăți, toate păcatele lor, și încă câteva pasaje. Cred că, în total, de 11 ori este abordată această temă a păcatului.

Deci este vorba despre păcate, iar pentru acestea este necesară o jertfă pentru păcat, și despre aceasta amintesc acești doi țapi.

Al doilea punct este însă că acești țapi, și găsim aceasta în versetul 5, trebuiau luați de la popor. Este foarte interesant că nu Aaron trebuia să aducă țapii, el trebuia să aducă un vițel și un berbec, ci poporul trebuia să-i aducă; Aaron trebuia să ia acești țapi de la popor, iar aceasta arată că aici este vorba despre păcatele poporului.

Aceasta era necesar, deoarece poporul a păcătuit, deoarece acolo unde locuia Dumnezeu era păcat, în mijlocul cortului întâlnirii, în mijlocul păcatelor, al necurățiilor și al nedreptăților poporului. Și apoi, aceasta este cu adevărat important pentru înțelegerea acestor doi țapi din versetul 7, cred eu, el trebuie să ia cei doi țapi și să-i așeze înaintea Domnului.

Acum stau deci la intrarea cortului întâlnirii doi țapi, care au de fapt o utilizare diferită. Vom vedea aceasta imediat. Dar Dumnezeu clarifică: acești doi țapi stau acum împreună înaintea Mea, pentru că sunt de fapt o jertfă, o singură jertfă care ne arată două laturi, dar o singură jertfă cu două, da, cu două laturi diferite, pe care totuși nu le putem separa una de alta.

Vreau să arăt aceasta pe baza a două puncte aici; în cazul acestui prim țap, vom vedea că ideea principală este ispășirea care trebuie să aibă loc în Sfânta Sfintelor, iar în cazul celui de-al doilea țap, ideea principală este suplinirea, care are de-a face cu păcatele poporului, ca acestea să fie îndepărtate – ideea principală este suplinirea.

Dar la sfârșitul versetului 10 se spune despre acest țap, care trebuie să trăiască, Azazel, „pentru a face ispășire cu el”. Deci, observăm că, chiar dacă ispășirea este ideea principală în cazul primului țap, nu o putem separa de cel de-al doilea țap. Și la fel este în versetul 15, unde este vorba despre acest țap pentru Domnul și se spune că el este în principal pentru Domnul, pentru Sfânta Sfintelor, al cărui sânge trebuia adus acolo, iar apoi se spune: „Și să înjunghie țapul jertfei pentru păcat, care este pentru popor.”

Deci, observăm că se poate face diferențierea, și despre asta este vorba, asta vrem să facem și noi în seara aceasta, dar nu se poate separa. Pentru că, în cele din urmă, amândouă evenimentele vorbesc despre singura jertfă a Domnului Isus de pe Golgota.

Poate că pot să fac aici o paranteză. Ai tu ceva, care Îl face pe Domnul Isus cu adevărat mare? Găsim aceasta mereu în Cuvântul lui Dumnezeu, în Vechiul Testament, în imagini, dar și în Noul Testament, că aproape nu există nimic în care Dumnezeu să arate doar un singur punct. Privește Evangheliile, adică relatările care ne arată viața Domnului Isus. Câte sunt? 4! Și chiar și în aceste 4 nu primim o impresie completă despre această Persoană minunată. Persoana Domnului Isus și lucrarea Lui sunt atât de mari, încât în majoritatea cazurilor Dumnezeu arată mai multe lucruri, cum ar fi doi țapi, pentru a ne da o idee, să ne facă o impresie, măcar în parte, despre măreția Persoanei Domnului Isus și a lucrării Sale. Și sper din tot sufletul ca în seara aceasta să fie într-adevăr așa, ca noi toți să fim motivați să ne gândim mai mult la această Persoană și la lucrarea Sa.

Se spune undeva, cred că în Psalmul 26: „Voi înconjura altarul Tău, DOAMNE”, ca noi să-L privim cu adevărat pe Domnul Isus și lucrarea Sa din diferite perspective, ca să nu spunem: „Da, cred în Domnul Isus, sunt mântuit, nu voi ajunge în iad”, ci să ne luăm timp să ne gândim la ce s-a întâmplat acolo pe Golgota sau ce Persoană minunată este El sau ce glorie are El acum în cer.

Eu cred, sunt convins, și cu siguranță mulți dintre voi la fel, că acesta este cel mai frumos, cel mai glorios fapt pe care îl putem face aici pe pământ. Și acesta este faptul prin care un copil al lui Dumnezeu, un creștin născut din nou, este cel mai fericit. Avem parte de multă bucurie: bucuria familiei, a prietenilor, a sportului sau a altor lucruri similare, a distracției. Da, sunt multe, multe lucruri. Putem fi recunoscători pentru multe dintre ele. Dar nimic nu aduce atâta bucurie ca preocuparea cu Domnul Isus, când ești pur și simplu impresionat de Persoana Lui. Și de aceea merită să ne gândim la astfel de pasaje.

Și apoi al patrulea punct, am sugerat deja aceasta la început, că s-au aruncat sorții pentru acești doi țapi. Asta înseamnă că, în cele din urmă, Dumnezeu a decis care țap să fie folosit pentru ce scop, iar aceasta este unic și ne arată că, în această zi, în care este vorba de a ne apropia de Dumnezeu, toată autoritatea provine de la Dumnezeu și El hotărăște 100% ce și cum trebuie să se întâmple.

Dar există și diferențe, și am menționat aici patru. Prima este scopul; unul, pe care îl găsim în versetul 10, unul trebuia să trăiască, să fie adus viu înaintea Domnului, celălalt trebuia să moară, trebuia să fie jertfit ca jertfă pentru păcat, un țap viu, unul care urma să fie jertfit. Al doilea este foarte important, vom vedea mâine și apoi și timpul.

Aspecte comune	Diferențe
<p>1 Țapii</p> <ul style="list-style-type: none">Folosiți frecvent ca jertfă pentru păcat.Nici o posibilitate pentru popor de a alege.	<p>1. Întrebuințarea</p> <p>Unul trebuia să moară, celălalt trebuia să trăiască.</p>
<p>2 Luat de la popor</p> <ul style="list-style-type: none">Nu veneau de la Aaron, ci de la popor.Cauza constă în păcatele poporului.	<p>2. Timpul</p> <p>Mai întâi țapul pentru DOMNUL, apoi țapul pentru Azazel.</p>
<p>3 Pus înaintea DOMNULUI</p> <ul style="list-style-type: none">Doi țapi constituie împreună o singură jertfă pentru păcatNu pot fi despărțiți, dar trebuie diferențiați între ei.	<p>3. Scopul</p> <p>Sângele în Locul Preasfânt. Să poarte păcatele într-un ținut pustiu.</p>
<p>4 Aruncarea sorților</p> <ul style="list-style-type: none">Toată autoritatea și rânduiala erau exclusiv ale lui Dumnezeu.	<p>4. Semnificația (comp. cu Evrei 9)</p> <p>Ispășire - Suplinire</p>

Mai întâi trebuia adus țapul pentru Domnului, jertfit, iar apoi era adus celălalt țap, Azazel.

Și destinația acestor țapi era cu totul diferită. În cazul primului, era vorba de a duce sângele în Sfânta Sfintelor, în Locul Preasfânt, în cazul celuiilalt, exact opusul, de fapt nu în Sfânta Sfintelor, ci afară, departe în pustiu, cât mai departe posibil. Deci, și destinația acestor doi țapi este complet diferită, iar semnificația, în cazul unuia, se concentrează pe ispășire, iar în cazul celuiilalt, pe substituție.

Și aș dori să arăt aceasta pe scurt în două pasaje din Evrei 9, deoarece acolo găsim și acest subiect.

Vom reflecta puțin mai târziu în detaliu asupra a ceea ce înseamnă acest aspect, când ne vom uita la cei doi țapi. Dar observăm deja în Evrei 9 că subiectul este abordat și acolo.

Dacă citim versetul 26, găsim acolo o consecință a faptului că ispășirea a avut loc. Acolo se spune: „Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată”, Domnul Isus, „pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa”. Nu trebuie să ne gândim la aceasta ca la o ispășire în sine, ci este o consecință a faptului că ispășirea a avut loc. Va veni o dată un moment, un timp, o eternitate, în care niciun fir de praf nu va mai vorbi despre păcat. Astăzi este cu totul altfel, uneori ne întrebăm ce nu mai vorbește despre păcat. Dar atunci, în viitor, va fi așa, în această stare eternă, adică ceea ce va veni după Răpire, după ce credincioșii vor fi în cer și câteva mii de ani mai târziu, 1000 de ani mai târziu, va exista o eternitate în care nu va mai exista nimic care să-L necinstească pe Dumnezeu.

Al doilea punct, suplinirea, îl găsim în versetul 28 din Evrei 9. Acolo se spune: „Așa și Hristosul, după ce a fost jertfit o singură dată, ca să poarte păcatele multora”. Aceasta este substituția și vom vedea că este vorba despre faptul că Domnul Isus a purtat păcatele multora pe cruce, când a atârnat pe crucea de la Golgota, când era întuneric, atunci El a purtat păcatele.

Și cine sunt acești mulți, ale căror păcate El le-a purtat? Fiecare care se află aici în această seară și care crede în Domnul Isus, care s-a pocăit, care și-a mărturisit păcatele, poate ști că El a purtat

păcatele mele și a fost judecat de Dumnezeu pentru ele. În locul meu, El a fost judecat pentru păcatele mele. Aceasta este suplinirea.

Să ne mai ocupăm de câteva puncte, cu acești doi țapi.

Primul țap

Pentru DOMNUL
Jertfit ca jertfă pentru păcat — Sângele dus în Locul Preasfânt

- 01 Destinat ca jertfă pentru păcat (v. 9)**
Romani 8,3
- 02 Pentru DOMNUL (v. 9.25)**
Ioan 13,31
- 03 Înjunghiat (v. 15.27)**
Evrei 9,25.26; Marcu 15,33.34; Romani 8,32
- 04 Sângele (v. 15-19)**
Stropit o singură dată pe scaunul îndurării
Romani 3,25; Evrei 2,17; 1. Ioan 2,2
Stropit de șapte ori înaintea scaunului îndurării
Romani 3,22; 1. Timotei 2,6; comp. cu Ioan 4,23
Locul sfânt, cortul și altarul
Coloseni 1,20; Evrei 9,23.26; Ioan 1,29
- 05 Ispășirea terminată (v. 20a)**
Ioan 19,30

Mai întâi cu unul dintre ei, și aș dori să arăt paralele cu Noul Testament, cu Domnul Isus Însuși, și am notat acolo doar un cuvânt-cheie, un punct-cheie și un verset biblic din Noul Testament, și ar fi frumos dacă ați deschide la paginile respective și ați vedea cum acest model din Vechiul Testament își găsește împlinirea în Persoana Domnului Isus.

Primul îl găsim în Leviticul 16.9: acest țap pentru Domnul trebuia să fie jertfă pentru păcat, sau era destinat să fie jertfă pentru păcat. Și acest fapt se aplică și Domnului Isus, când S-a făcut Om, când El, Fiul lui Dumnezeu din cer, S-a făcut om, a venit pe acest pământ și a fost clar de la început la ce era destinat, și anume să devină această jertfă pentru păcat, iar acest fapt îl găsim clar, cred eu, în Romani 8, versetul 3. Acolo se spune despre Domnul Isus în mijlocul textului: „Dumnezeu, trimitând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne”. Aceasta înseamnă că Domnul Isus, în chipul trupului păcatului, adică Om ca noi, care El Însuși nu avea niciun păcat, dar care totuși arăta în exterior ca noi, oamenii, a fost trimis pentru păcat. Trebuia să fie jertfă pentru păcat, pentru ca la sfârșitul vieții Sale, pe crucea de la Golgota, să fie făcut păcat și să poarte acolo și păcatele noastre, fiind rânduit să fie jertfă pentru păcat.

Acum să ne gândim din nou la Cel care este aceasta, la Domnul Isus, care este El Însuși Dumnezeu, care este El Însuși absolut sfânt, care nu a păcătuit niciodată, care a fost rânduit să devină jertfă pentru păcat, trimis pentru păcat, și nu ne putem imagina ce înseamnă aceasta pentru El. Dar știți, aceasta ne duce la următorul punct: El a făcut aceasta pentru DOMNUL. Acest prim țap era pentru DOMNUL, iar Domnul Isus a venit pentru Dumnezeu. El a făcut aceasta pentru Dumnezeu din devotament, din dragoste pentru El. În Epistola către Evrei, tot în capitolul 10, există acest pasaj minunat, unde se spune, poate să-l citim, - se face referire directă la toate jertfele și la hotărârea Domnului Isus. Evrei 10, versetul 5: „De aceea, intrând în lume,

El spune: «N-ai voit jertfă și dar, ci Mi-ai întocmit un trup. Nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat.» Isus știa că toate aceste lucrări, jertfele din Vechiul Testament, nu erau ceea ce Dumnezeu voia cu adevărat, nu erau ceea ce Dumnezeu avea nevoie în cele din urmă, ci El știa că trebuie să vină și de aceea spune, sau de aceea se spune: „Ci Mi-ai pregătit un trup.” El S-a făcut Om. Și atunci noi putem spune: „Să devii jertfă pentru păcat, aceasta este prea mult.” Sau așa cum continuă în versetul 7: „Atunci am spus: «Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule»”. Domnul Isus știa, înainte de a Se face Om, că la sfârșitul vieții Sale va muri pe cruce. Și totuși a spus: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule.” În Ioan 18, versetul 4, se spune: „Isus deci, știind toate cele care urmau să vină asupra Lui, a ieșit înainte.” El știa ce urma să vină și totuși a mers.

El știa că va fi părăsit de Dumnezeu pe cruce și totuși a mers și a făcut aceasta pentru DOMNUL. Aceasta devine foarte clar în Ioan 13, versetul 31 și 32, în pasajul pe care l-am menționat aici. Acolo, Domnul Isus spune: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El. Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată.” Aici este vorba despre faptul că Dumnezeu a fost odată glorificat în viața Domnului Isus, cu privire la dragostea Sa. Dar acum Dumnezeu trebuia să fie glorificat și în ceea ce privește păcatul, iar pentru aceasta Domnul Isus era gata să meargă la Golgota, pentru a-L glorifica pe Dumnezeu.

Și așa se spune și în Ioan 12, unde ni se oferă o mică privire în inima Domnului Isus, în versetul 27: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi spune? «Tată, salvează-Mă din ceasul acesta»? Dar pentru aceasta am venit la ceasul acesta. Tată, glorifică Numele Tău!” Isus a fost cu adevărat Cel care era pentru DOMNUL, care era pentru Dumnezeu, care voia să-L glorifice pe Dumnezeu, care voia să facă ispășire pentru El. Și de aceea S-a făcut Om și de aceea Și-a croit drumul până la crucea de pe Golgota. Și apoi acolo, pe crucea de la Golgota, s-a împlinit ceea ce se înțelege aici, în Leviticul 16, prin jertfă. Acest țap pentru Domnul trebuia să moară și nu doar că trebuia să moară. Nu am citit asta, dar la sfârșitul capitolului, în versetul 27, se spune: „Și vițelul jertfei pentru păcat și țapul jertfei pentru păcat, al căror sânge a fost adus în sfântul locaș pentru a face ispășire, să fie scoși afară din tabără; și să ardă în foc pielea lor și carnea lor și balega lor.” Ce înseamnă asta în legătură cu Domnul Isus? Înseamnă că Isus a trebuit să moară o dată. A trebuit să moară, da, dar nu doar să moară, ci să moară în legătură cu judecata lui Dumnezeu. A existat pe cruce, Marcu 15 ne arată aceasta, acel moment când un întuneric a cuprins întreaga țară, când, în plină zi, a devenit mai întunecat decât în cea mai adâncă noapte. Și această întunecime exterioară, care a durat trei ore, este doar un indiciu a ceea ce s-a întâmplat în acel moment.

În aceste trei ore Domnul Isus a devenit jertfa pentru păcate. Acolo, așa cum se spune în Romani 8.32, El nu a fost cruțat. Și de ce? Nu din cauza a ceea ce ar fi făcut El – în niciun caz –, ci din cauza întregului păcat care L-a dezonorat pe Dumnezeu, care L-a jignit pe Dumnezeu în fiecare zi de când există păcatul. Acolo El a fost încărcat de păcate, a fost făcut păcat și a fost părăsit de Dumnezeu.

Acesta este, de altfel, un punct, poate ca o idee secundară, când ne gândim la Psalmul 22, care este exact tema. La început se spune: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit și stai departe de mântuirea Mea, de cuvintele geamătului Meu.” Și apoi Isus Însuși explică pentru ce. El spune apoi în versetul 3: „Totuși Tu ești Cel Sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.” Aceasta înseamnă că Domnul Isus a intrat de bunăvoie în această

judecată, pentru ca ispășirea să poată avea loc și pentru ca Dumnezeu să poată locui în mijlocul poporului.

Și aceasta ne duce la următorul punct, și anume sângele care este prezentat aici. Și acestea sunt rezultatele acestei lucrări, care sunt doar foarte puțin sugerate aici.

În total, sunt trei puncte.

Întâi, sângele acestui țap trebuia adus în Sfânta Sfintelor și apoi stropit pe capacul Chivotului Legământului. Și, foarte scurt, și întrebarea este: despre ce este vorba aici? Am menționat câteva pasaje aici. Dacă deschideți aceste pasaje – aș vrea să citesc doar unul – veți găsi mereu cuvântul „ispășire”. Am folosit deja de câteva ori acest cuvânt.

În 1 Ioan 2, versetul 2, se spune: „Și El”, Domnul Isus, „este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.” Această stropire unică pe capacul chivotului, acolo unde Dumnezeu, într-un fel, era reprezentat prin acești heruvimi de pe capac, prin aceasta s-a realizat ispășirea. Ce înseamnă aceasta? Ispășire înseamnă a acoperi. Aceasta este semnificația acestui cuvânt – a acoperi. Dumnezeu privea, într-un fel, nu, Dumnezeu privea mereu păcatul care era aici pe pământ, și fiecare dintre aceste păcate îl jignează pe Dumnezeu, pentru că era ceva îndreptat împotriva Lui. Și apoi a venit Domnul Isus și S-a jertfit și a făcut ispășire pentru Dumnezeu. El a acoperit. Acum Dumnezeu nu mai privește la ceea ce îl jignează, la ceea ce îi este vrăjmaș, ci privește la Domnul Isus și la lucrarea Sa desăvârșită. Și știți ce mi se pare atât de măreț? După aceea, sângele trebuia stropit de șapte ori înaintea scaunului îndurării și de șapte ori pe altar, de fiecare dată o mărturie desăvârșită, dar pe scaunul îndurării, unde privea Dumnezeu, doar o singură dată.

Știți, am putea să ne ocupăm săptămâni întregi, ba chiar toată eternitatea, de lucrarea Domnului Isus și niciodată, niciodată nu vom putea spune în mod definitiv că am înțeles-o pe deplin; nimeni nu o poate înțelege, nu o poate descrie și nici nu o poate pătrunde. Această lucrare, pe care Isus a săvârșit-o pe Golgota este mult, mult prea mare și prea prețioasă ca să o putem înțelege vreodată, chiar dacă ne-am uni toți.

Dar există unul care nu numai că poate prețui, nu numai că poate evalua ce înseamnă această jertfă, ci o și face. Când Dumnezeu privește lucrarea Domnului Isus pe cruce, atunci El știe exact ce înseamnă această lucrare, fiecare detaliu, și o evaluează pe deplin. El, numai El, poate măsura pe deplin ce a fost această jertfă, și asta ne arată sângele de pe capacul chivotului legământului.

Doar foarte pe scurt celelalte două puncte: de șapte ori înaintea, asta înseamnă – și asta este minunat acum –, că, deoarece Domnul Isus a adus ispășirea, deoarece El este ispășirea, există acum posibilitatea – important – ca oamenii să se apropie de Dumnezeu. De aceea, de șapte ori înaintea scaunului îndurării: oamenii trebuie să se poată apropia de El, trebuie să vină la El, la Dumnezeu. Și Domnul Isus a făcut posibilă această posibilitate fundamentală, oamenii pot veni și este atât de minunat că Dumnezeu nu spune doar: „Sunt mulțumit că păcatul este acoperit”, ci că Dumnezeu spune: „Vreau să existe oameni care să se apropie de Mine”.

Am menționat aici Ioan 4, Tatăl caută pe cei care îl venerază. Dumnezeu vrea ca noi să ne apropiem de El și de aceea a creat posibilitatea, prin lucrarea Domnului Isus, ca oamenii să se poată apropia de El în principiu. Vom vedea că mai există o condiție importantă. Și apoi, în Leviticul 16, versetul 20, se spune: „Și, când va termina de făcut ispășirea.” Și există un verset

minunat în Ioan 19, versetul 30, unde se spune despre Domnul Isus că El zice: „S-a sfârșit!” A existat această lucrare uriașă, pe care nimeni, niciodată, nici măcar un singur om sau chiar toți oamenii la un loc nu ar fi putut-o împlini. O lucrare care are ca scop satisfacerea lui Dumnezeu, acoperirea păcatului, glorificarea lui Dumnezeu, o lucrare atât de uriașă. Și El a împlinit-o și a putut spune: „S-a împlinit, totul este făcut.”

Acesta este Mântuitorul nostru, acesta este Domnul Isus, care este reprezentat în acest prim țap.

Țapul al doilea - Azazel

<p>1. Rânduit să fie purtător de păcate (v. 10)</p> <p>1. Petru 2,22; 1. Ioan 3,5; 2. Corinteni 5,21</p> <p>2. Pentru popor (v. 21)</p> <p>Romani 5,8; Galateni 2,20; Efeseni 5,1</p> <p>3. Purtător de păcate (v. 21)</p> <p>1. Petru 2,24; Evrei 9,27; Isaia 53</p>	<p>Păcatele</p> <p>„Toate nelegiuirile ... toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor“ (v. 21)</p> <p>Ținut pustiu</p> <p>Psalmul 103,12; Isaia 38,17; Mica 7,19</p>
--	---

Apoi, să ne gândim puțin la acest al doilea țap. Imaginea de aici de sus ilustrează deja puțin despre ce este vorba, un țap care trebuie trimis în pustiu. Și aceasta este din nou o imagine a Domnului Isus și a lucrării Sale pe cruce, și anume aici, Leviticul 16 arată aceasta în versetul 10. Și acest țap, acest Azazel, are de-a face cu păcatele. Este vorba despre faptul că el este destinat să fie purtătorul păcatelor și ceea ce mă impresionează cu adevărat aici este ceea ce probabil ne putem imagina puțin: acest țap de atunci, da, Azazel, a comis el vreun păcat? Un țap nu poate păcătui, a păcătuț el? Nu, nu a păcătuț, și totuși a devenit purtătorul păcatelor. Și acest fapt se aplică cu atât mai mult Domnului Isus.

În 1 Petru 2, versetul 22, se spune: „El, care n-a făcut păcat”, în 1 Ioan 3, versetul 5 se spune: „Păcatul nu este în El”, iar în 1 Corinteni 5, versetul 21: „El, care n-a cunoscut păcatul”, care n-a avut absolut nimic de-a face cu păcatul.

Și El, Domnul Isus, a fost rânduit să fie purtătorul păcatelor, să ia păcatele asupra Sa.

Și apoi, în legătură cu aceasta, să citim un verset din Romani 5, pentru că se pune întrebarea: De ce? Aceasta trebuie să ne miște. Romani 5, versetul 8: „Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” Vedeți, aceasta este dragoste. Isus a spus că vrea să devină purtătorul păcatelor, pentru ca noi, cei care am păcătuț, să putem fi mântuiți. Dacă păcatele pe care le-am comis ar fi rămas asupra noastră, în sens figurat, am fi fost trimiși în pustiu. Și asta nu înseamnă cumva Sahara, ci înseamnă condamnarea eternă, iadul, acolo am fi ajuns cu toții dacă El nu ar fi spus: din dragoste

pentru voi, sunt gata să iau păcatele asupra Mea ca locțiitor al vostru și să fiu pedepsit pentru ele.

Căci Domnul Isus știe foarte bine că Dumnezeu nu poate lăsa păcatul nepedepsit, el trebuie pedepsit. Și atunci Domnul Isus spune: mai bine le port Eu, decât să le poarte cineva care vine la Mine. El a fost gata să devină purtătorul păcatelor poporului. Și apoi am dori să citim din nou versetul din 1 Petru 2, versetul 24, un verset foarte important în acest context, care spune: „a purtat El Însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin ale cărui răni ați fost vindecați.” Și dacă Domnul ne dăruiește aceasta, mâine seară ne vom gândi la faptul că acest fapt este prezentat în Isaia 53, un capitol minunat care vorbește despre substituție, de la început până la sfârșit. Și acolo devine clar că Domnul Isus a luat într-adevăr asupra Sa păcatele mele și ale tale pe cruce în acele trei ore. Și că acolo se ascunde mult mai mult, foarte mult.

În 1 Petru 3 se spune că Isus a suferit pentru păcate. Și aceasta înseamnă, pe de o parte, că El a luat asupra Sa păcatele în cele trei ore de judecată. Cel care este cu totul sfânt, Cel care gândește despre păcat exact așa cum gândește Dumnezeu, Acela ia păcatele asupra Sa. În al doilea rând, că a fost lovit de Dumnezeu în judecată pentru fiecare dintre aceste păcate, El, chiar Isaia 53 spune asta, a fost zdrobit și, în al treilea rând, că din cauza acestor păcate, a păcatelor mele, sper și a păcatelor tale, El a fost părăsit de Dumnezeu. Atunci a strigat în inima lui. Atunci a spus: „Sufletul meu este sătul de suferință.” Și nu a venit niciun răspuns. Vedeți voi, asta se ascunde acolo, faptul că acest Azazel a devenit purtătorul păcatelor. Toate nedreptățile, gândește-te acum, ce ai făcut? Deci, ce am făcut astăzi, la ce păcate m-am gândit, ce am simțit, pe ce căi greșite am mers. Toate acestea, dacă credem în Domnul Isus, ceea ce am făcut, ce am gândit, ceea ce a fost greșit, El a luat asupra Sa și El a fost pedepsit de Dumnezeu pentru aceasta, ca noi nu să fim trimiși în pustiu, ci ca acum să putem spune: Toate, toate păcatele mele au fost șterse de sângele Lui.

Aș vrea să citesc doar un verset dintre cele pe care le-am arătat aici [vezi prezentarea Power Point], este și penultima slide, apoi am terminat.

În Psalmul 103 găsim o expresie minunată, care ne arată de fapt clar despre ce este vorba aici. În Psalmul 103, versetul 12, se spune: „Cât este de departe răsăritul de apus, atât a îndepărtat El nelegiuirile noastre de la noi.” Acesta este rezultatul faptului că Azazel a fost trimis în pustiu. „Cât este de departe răsăritul de apus.” Nu știu cine de aici își petrece vacanța în nord, adică în Scandinavia și mai sus. Nu știu nici dacă este posibil, din punct de vedere geografic, nu am idee dacă s-ar putea merge cu mașina până la Polul Nord, dar dacă ai încerca, atunci, dacă ai merge spre nord, la un moment dat ai ajunge la punctul în care se află nordul, și atunci ai atins destinația. Da, și la fel în sud, la un moment dat, teoretic, navigatorul ar spune: „Destinație atinsă”. Dar în cazul estului și al vestului, asta nu merge. Dacă introduci în GPS „mergi spre est”, vei merge tot mai departe și tot mai departe, și la fel se întâmplă și cu vestul. Și exact așa este și aici, este vorba despre o distanță infinită. Și de ce? Am putut noi să ne îndepărtăm păcatele? Nu, pentru că Domnul Isus le-a luat asupra Sa, ca acel adevărat Azazel, și le-a purtat înaintea lui Dumnezeu la judecată; toate aceste păcate sunt îndepărtate, toate, dacă credem în Domnul Isus.

Rezumând cele două rezultate pe care le-am văzut puțin, unul este că Domnul Isus, prin lucrarea Sa de pe cruce, a făcut totul bine înaintea lui Dumnezeu. El a îndeplinit toate cerințele lui Dumnezeu, a făcut ispășire, a acoperit păcatul înaintea ochilor lui Dumnezeu și chiar L-a

glorificat pe Dumnezeu pe deplin. Un rezultat de neînțeles al lucrării Sale și acum Dumnezeu poate locui în mijlocul poporului Său.

Dar, în ceea ce ne privește pe noi, cei care credem în Domnul Isus, orice problemă legată de păcat este rezolvată. Niciodată Dumnezeu nu va mai scoate în evidență nici măcar un singur păcat pentru a ne acuza, dacă credem în Domnul Isus. Și asta aș vrea să spun în concluzie: privește acest al doilea țap, este posibil ca Isus să fi murit în locul nostru. Este posibil, există această ofertă, dar ea presupune să credem în ea, să înțelegem că suntem păcătoși și să ne mărturisim păcatele.

Așa cum păcatele trebuiau mărturisite pe capul țapului, tot așa noi trebuie, într-un fel, să ne mărturisim păcatele, iar atunci Dumnezeu ne spune: pentru că ai făcut aceasta, pentru că ai crezut în Cuvântul Meu, voi îndepărta complet aceste păcate. Iar noi, cei care credem în Domnul Isus, nu trebuie să încetăm niciodată să fim recunoscători pentru aceasta. Și Îl putem admira cu adevărat pe Domnul Isus pentru ceea ce a făcut, uimiți de lucrarea Sa de pe cruce. Putem face aceasta deja astăzi și ne dorim să o facem, dar o vom face în cer pentru toată eternitatea.

Nota traducătorului: Imaginile din acest document sunt supuse dreptul de autor: © Mario Wolff.